

Arrest

**nr. 310 443 van 23 juli 2024
in de zaak X / II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Nangarhar in juni 1963.

De tweede verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Nangarhar in april 1995.

Op 6 juli 2022 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), om humanitaire redenen.

Op 20 januari 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van een visum lang verblijf, zowel voor de eerste als voor de tweede verzoekende partij.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Aangezien betrokkene zich (samen met haar meerderjarige zoon, A. G. (°1995) bij haar meerderjarige zoon M. B., (...), in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU moeder ifv Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar meerderjarige zoon van wie het humanitair visum op 20.01.2023 eveneens geweigerd werd. Betrokkene heeft 1 meerderjarige zoon die sinds 22.05.2012 legaal in België verblijft. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 06.07.2022. Betrokkene vormt dus al meer dan 10 jaar geen gezin meer met deze zoon, in Afghanistan vormde zij evenwel steeds een gezin met haar jongste zoon. Betrokkene geeft geen informatie over haar ouders. Het is zeer ongewoon in Afghanistan dat een koppel slechts één kind heeft. Betrokkene geeft geen informatie over haar broers/zussen. Uit de voorgelegde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dd 22.05.2012 blijkt dat de te vervoegen persoon bij het CGVS sprak over tantes en nonkels. Er kan dus vanuit gegaan worden dat betrokkene nog broers/zussen heeft die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene verklaart dat ze gevaar loopt als familielid van een echtgenoot en een zoon die respectievelijk voor de Afghaanse inlichtingendienst en Westerse troepen hebben gewerkt. Ten bewijze hiervan legt betrokkene 2 'certificate of appreciation' voor op naam van T. en 1 ongedateerd opleidingscertificaat op zijn naam. Uit het administratief dossier van de te vervoegen persoon blijkt dat deze tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd 25.11.2011 verklaarde dat zijn broer T. reeds 10 maanden spoorloos was. Betrokkene verklaart nu dat haar zoon dood is. Het is niet duidelijk wanneer hij gestorven is. Er wordt verder geen informatie gegeven noch wordt er een overlijdensakte voorgelegd van T. Tevens kan opgemerkt worden dat het ene 'certificate of appreciation' dateert van 15.07.2011 en het andere gaat over de periode 01.09.2006 - 15.03.2007. Aangezien er geen recente stukken worden overgemaakt met betrekking tot T. is het niet onredelijk om te veronderstellen dat T. al verschillende jaren verdwenen/dood is. Betrokkene toont niet aan dat ze gedurende die voorbije periode problemen heeft ondervonden omwille van het vroegere werk van haar zoon. Ze maakt het evenmin aannemelijk dat ze omwille van dit werk van haar zoon nu wel problemen zou ondervinden. Betrokkene legt immers geen enkel recent bewijsstuk voor. Wat betreft haar verklaring dat haar man werkte voor de Afghaanse inlichtingendienst, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Het blijft hier dus bij een loutere verklaring die niet ondersteund wordt door enig bewijs. Een loutere verklaring zonder afdoend bewijs is niet voldoende om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum.

Betrokkene verklaart nog dat ze gevaar loopt omwille van het feit dat ze directrice is en les geeft aan vrouwen in haar dorp en dat ze een progressieve overtuiging heeft als het op vrouwenrechten aankomt en daar ook naar handelt. Ten bewijze hiervan legt ze een document voor met een niet gelegaliseerde en onduidelijk vertaling en waarvan ook de datum niet leesbaar is en niet wordt vertaald. Dit document kan dus niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene actueel directrice is. Er wordt nog een document voorgelegd dd 1389/6/31 (= 22.09.2010) met een onduidelijke tekst. Ook hier kan de opmerking gemaakt worden dat dit document dateert van meer dan tien jaar geleden en dus niets zegt over de actuele situatie van betrokkene. Verder legt betrokkene het bewijs voor dat ze opleidingen heeft gevolgd van 23 tot 25.06.2009, van 10 tot

14.10.2009, van 26 tot 27.11.2008, een bewijs zonder datum dat ze een opleiding heeft gevolgd en een bewijs van een gevolgde opleiding dd 03.08.2005. Ook hierbij kan de opmerking gemaakt worden dat deze documenten dateren van meer dan tien jaar geleden en niets zeggen over de actuele situatie van betrokkene. Betrokkene toont dus niet aan dat ze actueel gevaar loopt omwille van haar (vroegere) werk of omwille van haar (vroegere) overtuiging.

Betrokkene verwijst verder naar de precare situatie in haar land van herkomst door enerzijds de steeds erger wordende humanitaire en mensenrechtencrisis na de machtsovername door de Taliban en het daarmee gepaard gaande geweld en de onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en anderzijds de voedselcrisis, de economische crisis en de gezondheids crisis. Betrokkene geeft aan dat ze bijzonder kwetsbaar is aangezien ze alleenstaand is. Ten bewijze hiervan legt zij diverse nieuwsartikelen voor en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Zij legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Er kan opgemerkt worden dat betrokkene verklaart dat ze gehuwd is. Ze legt echter geen huwelijksakte voor. Ze legt wel een overlijdensakte voor van de vader van haar kinderen. Op basis hiervan kan aangenomen worden dat betrokkene al 24 jaar weduwe is. Betrokkene toont echter niet aan dat ze hierdoor problemen heeft ondervonden. Het blijft bij een verwijzing naar een algemene beschrijving van de situatie in haar land van afkomst. Bovendien verklaart betrokkene dat haar meerderjarige zoon nog steeds bij haar woont. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum

Betrokkene verwijst nog naar artikel 8 EVRM en verklaart dat ze momenteel emotioneel en financieel afhankelijk en ten laste is van de te vervoegen persoon. Betrokkene legt hiervan echter geen bewijs voor. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokram t Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen ' (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest Nr 128132 van 19.08.2014) In casu bewijst betrokkene niet dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Betrokkene verklaart wel dat de te vervoegen persoon sinds zijn vertrek naar België geregeld geld stuurt naar betrokkene maar ze legt hiervan geen enkel bewijs voor. Zonder bewijs dat er financiële steun werd gegeven of dat er op een andere manier contact werd onderhouden, toont betrokkene niet aan dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden en toont zij met aan dat een weigering van onderhavige visumaanvraag een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art 9 en 13 van de wet van 15 12 1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

De tweede beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Aangezien betrokkene zich (samen met zijn moeder, B. S.) bij zijn meerderjarige broer M. B., (...), in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige broer ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum

is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lid staten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van zijn moeder van wie het humanitair visum op 20.01.2023 eveneens geweigerd werd. Betrokkene heeft 1 meerderjarige broer die sinds 22.05.2012 legaal in België verblijft. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 06.07.2022. Betrokkene vormt dus al meer dan 10 jaar geen gezin meer met deze broer, in Afghanistan vormde hij evenwel steeds een gezin met zijn moeder. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene verklaart dat hij gevaar loopt als familielid van een vader en een broer die respectievelijk voor de Afghaanse inlichtingendienst en Westerse troepen hebben gewerkt. Ten bewijze hiervan legt betrokkene 2 'certificate of appreciation' voor op naam van T. en 1 ongedateerd opleidingscertificaat op zijn naam. Uit het administratief dossier van de te vervoegen persoon blijkt dat deze tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd 25.11.2011 verklaarde dat zijn broer T. reeds 10 maanden spoorloos was. Betrokkene verklaart nu dat zijn broer dood is. Het is niet duidelijk wanneer hij gestorven is. Er wordt verder geen informatie gegeven noch wordt er een overlijdensakte voorgelegd van T. Tevens kan opgemerkt worden dat het ene 'certificate of appreciation' dateert van 15.07.2011 en het andere gaat over de periode 01.09.2006 - 15.03.2007. Aangezien er geen recente stukken worden overgemaakt met betrekking tot T. is het niet onredelijk om te veronderstellen dat T. al verschillende jaren verdwenen/dood is. Betrokkene toont niet aan dat hij gedurende die voorbije periode problemen heeft ondervonden omwille van het vroegere werk van zijn broer. Hij maakt het evenmin aannemelijk dat hij omwille van dit werk van zijn broer nu wel problemen zou ondervinden. Betrokkene legt immers geen enkel recent bewijsstuk voor. Wat betreft zijn verklaring dat zijn vader werkte voor de Afghaanse inlichtingendienst, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Het blijft hier dus bij een loutere verklaring die niet ondersteund wordt door enig bewijs. Een loutere verklaring zonder afdoend bewijs is niet voldoende om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum.

Betrokkene verwijst verder naar de precarie situatie in zijn land van herkomst door enerzijds de steeds erger wordende humanitaire en mensenrechtencrisis na de machtsovername door de Taliban en het daarmee gepaard gaande geweld en de onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en anderzijds de voedselcrisis, de economische crisis en de gezondheids crisis. Ten bewijze hiervan legt hij diverse nieuwsartikelen voor en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Hij legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

Betrokkene verwijst nog naar artikel 8 EVRM en verklaart dat hij momenteel emotioneel en financieel afhankelijk en ten laste is van de te vervoegen persoon. Betrokkene legt hiervan echter geen bewijs voor. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letl and (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu bewijst betrokkene niet dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Betrokkene verklaart wel dat de te

vervoegen persoon sinds zijn vertrek naar België geregeld geld stuurt naar betrokkene moeder maar hij legt hiervan geen enkel bewijs voor. Zonder bewijs dat er financiële steun werd gegeven of dat er op een andere manier contact werd onderhouden, toont betrokkene met aan dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden en toont hij niet aan dat een weigering van onderhavige visumaanvraag een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

"Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.1.)

In casu zijn de bestreden beslissingen om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

Motieven bestreden beslissingen

De motieven voor de bestreden beslissingen lopen volledig gelijk.

Voor verzoekster wordt er gesteld dat zij geen begin van persoonlijk bewijs levert van de bedreigende humanitaire situatie voor Afghaanse vrouwen, maar enkel algemene informatie aanlevert. Wat betreft haar professioneel verleden als lesgeefster en directrice van een meisjesschool wordt er gesteld dat zij niet-gelegaliseerde documenten voorlegt, documenten met een onleesbare datum, of document die reeds 10 jaar oud zijn.

Voor verzoekster en verzoeker wordt er gesteld dat er geen bewijs voorligt dat hun echtgenoot/vader voor de inlichtingendienst gewerkt heeft, en het om louter verklaringen gaat.

Voor het werk van T. blijkt niet dat ze de voorbije tien jaar hierdoor problemen hebben gekend.

Er wordt verder gesteld dat verzoekster geen duidelijkheid biedt over andere familieleden in Afghanistan en geen informatie geeft over haar ouders.

*In beide beslissingen komt er halverwege de beslissing een vreemd stuk tekst: ““ He Voor de Minister. D. V. D. (...) Attaché ***Deze tekst is ingekort, Contacteer DVZ” en “o Voor de Minister. D. V. D. (...) Attaché ***Deze tekst is ingekort, Contacteer DVZ vo”*

Daarna wordt de beslissing schijnbaar hernomen.

Kritiek

Het is gekend dat de situatie voor Afghaanse vrouwen en meisjes ondraaglijk is. Hun grondrechten worden door het Talibanregime systematisch geschonden.

Verwerende partij verwijst wel naar wat verzoekende partij heeft aangevoerd over de schending van haar rechten als vrouw in Afghanistan en het gevaar dat zij loopt in Afghanistan, maar formuleert hier geen effectief antwoord op.

Verzoekers hadden nochtans een uitgebreide argumentatie opgenomen hierover in het verzoek:

“Vrouwen en meisjes worden politieke en economische rechten ontzegd en hebben geen toegang tot onderwijs.³ De Taliban heeft onmiddellijk de vooruitgang op het gebied van vrouwenrechten en mediavrijheid teruggedrongen, een van de belangrijkste verwezenlijkingen van de wederopbouw na 2001.⁴”

“Furthermore, women reportedly faced difficulties in accessing work³⁵⁹ and girls faced difficulties in accessing secondary education.”

(...)

Verzoekers hebben met andere woorden aangevoerd dat verzoekster door haar positie als voormalige directrice in een meisjesschool, als iemand die les gaf aan analfabete vrouwen, als weduwe én als vrouw een zeer concreet risico loopt op mensenrechtenschendingen door de Taliban die bijzonder ernstig zijn.

Verwerende partij stelt dat verzoekster naar algemene rapporten verwijst, maar verzoekster heeft deze wel degelijk betrokken op haar individuele situatie. Daarenboven is het zo dat alle vrouwen in Afghanistan, zo blijkt uit de rapporten, op een onmenselijke en vernederende manier behandeld worden, maar dat het risico voor verzoekster als weduwe, als iemand die onderwijs heeft gegeven aan vrouwen en publiekelijk leidende rollen heeft opgenomen in een provincie zo conservatief als Nangarhar, een zéér hoog risico loopt.

Verwerende partij heeft daar geen effectief antwoord op geformuleerd en schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De situatie van Afghaanse vrouwen wordt continu gemonitord, vormt het voorwerp van internationale ophef en aandacht, is evolutief, en er mag van verwerende partij als bestuur verwacht worden om daar blijvend aandacht voor te hebben.

Op 20 juni 2023 is het rapport, Situation of women and girls in Afghanistan, uitgebracht door de Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan en de Working Group on discrimination against

women and girls.¹ In dit rapport wordt een extreem grimmig beeld geschetst van de situatie voor vrouwen in Afghanistan onder de Taliban:

“Far from “protecting” women and girls as they claim, they perpetuate the most extreme forms of gender-based discrimination and generalized censorship through restrictive edicts targeting women and girls, the abolition of legal protections and accountability mechanisms for gender-based violence, and the ongoing denial of rights.”

In het rapport wordt een tijdslijn van de edicten van de Taliban t.o.v. vrouwen geschetst sinds ze het land hebben overgenomen en is duidelijk hoe vreselijk negatief en consequent de evolutie is qua grondrechten en veiligheid voor Afghaanse vrouwen, alle Afghaanse vrouwen:

“One of the most illustrative examples of the systematic discrimination against women and girls in Afghanistan today is the relentless issuance of edicts, decrees, declarations and directives restricting their rights, including their freedom of movement, attire and behaviour, and their access to education, work, health and justice. Between September 2021 and May 2023, more than 50 edicts were issued, including:

- 18 September 2021: education restricted for girls beyond grade six
- 23 December 2021: instructing drivers (men) not to accept to drive women without “proper hijab” or to women without a maharam for travel more than 72 kilometres
- 27 March 2022: limiting access of women and girls to parks, banning women from boarding domestic and international flights without a maharam
- 7 May 2022: requiring women to observe “proper hijab”, preferably by wearing a chadari (a non-fitted black garment with face covering) or not leaving the home without a reason (“the first and best form of observing hijab”)
- 21 May 2022: female television presenters required to cover their face
- 1 June 2022: all girls in fourth to sixth grades required to cover face while commuting to school
- 23 August 2022: women government workers asked to stay home from work
- 10 November 2022: women prohibited from using gyms
- 11 November 2022: women prohibited from entering parks in Kabul; a written announcement later published in Faryab banned access of women to public baths, gyms, sports clubs and amusement parks
- 20 December 2022: right of women to attend university “suspended”
- 22 December 2022: all forms of education beyond grade 6 banned for girls
- 24 December 2022: right of women to work with national and international non-government organizations “suspended”
- 4 April 2023: Afghan women banned from working in the United Nations”

Vrouwen die de edicten niet gehoorzamen, niet kunnen gehoorzamen of niet begrijpen riskeren arrestatie, mishandeling en foltering:

“The de facto authorities have tasked a modified Attorney General’s Office and the de facto Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice to monitor the implementation of the edicts. The General Directorate of Intelligence operates as an enforcer of restrictions: arresting, detaining, interrogating and in some cases reportedly torturing individuals suspected of contravening the edicts (...).”

Mannen worden mee verplicht de edicten af te dwingen, wat als gevolg heeft dat vrouwen niet enkel door de Taliban, maar door hun directe omgeving bedreigd worden:

“While restricting women’s and girls’ rights is the primary intended outcome of the edicts, several edicts are directed at men; for example, a civil servant faces suspension from work if his wife or daughter does not wear “proper hijab”. The experts are deeply concerned that the enforcement of punishment on men for the conduct of women and girls is intended to normalize discrimination and violence against women and girls and obliterate women’s agency.”

De edicten, in hun totaliteit, verstikken Afghaanse vrouwen en wissen hen als mensen met autonomie en waardigheid uit:

“In their totality, the edicts significantly limit women’s and girls’ ability to engage in society, have access to basic services and to earn a living. Women have described the continual announcement of restrictions as “day by day, the walls close in”, feeling “suffocated”, and the cumulative effect leaving them “without hope.”

Vrouwen worden geraakt in hun mogelijkheden om te werken, in hun behoeften te voorzien en te overleven:

“The de facto authorities are violating women’s rights to work through the imposition of bans on women registering organizations, working in non-governmental and foreign organizations (such as in embassies and with the United Nations), instructing women civil servants in most sectors not to report to work, restricting physical access to employment sites without a maharam, and preventing women from pursuing professional training.”

De gevolgen op hun economische situatie zijn vernietigend. Ze worden ontmenselijkt. Ze worden totaal afhankelijk van mannen gemaakt en worden zo hyperkwetsbaar voor geweld en misbruik:

“In the March 2023 survey, women were asked what they most needed to improve their economic situation. The most selected response overall was “ability to pursue your career outside of the home” (37.8 per cent). The restrictions on women working outside the home in their professions are having a profound impact on the country’s economy. According to a recent report by the United Nations Development Programme (UNDP), the number of families living in poverty has nearly doubled in two years, with 34 million people – 90 per cent of the population – now living below the poverty line. It stressed that the economy could not be reignited if women are not allowed to work, and that future economic growth will be constrained by underinvestment in girls’ and women’s education.”

“51. Banning the access of women and girls to hammams (public baths), parks and gyms have, together with the maharam and hijab policies, created an environment in which it is difficult for women and girls to leave their homes. In the words of a former student, “women are imprisoned, they cannot work, study or go out. We are depressed”.

52. The mandatory requirements of maharam and “proper hijab”, which violate women’s right to freedom of movement and human dignity, are inherently discriminatory, humiliating and derogatory. A sign erected by the Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice in Kandahar likened women without hijab to animals.

53. These requirements are the manifestations of stereotypical notions of men’s superiority and are a blatant violation of women’s and girls’ right to equality as guaranteed under international law. The experts emphasize the importance of respecting women’s and girls’ bodily autonomy and agency as well as their free, informed choices, while firmly rejecting any form of coercion or imposed modesty codes stemming from patriarchal oppression.

54. The de facto authorities have increasingly scrutinized and questioned women moving in the public space or travelling alone, preventing them from leaving their home unless accompanied by a maharam. Men travelling with women are required to prove that they are related to the woman by showing the couple’s marriage certificate, or an identification card if the man and woman are otherwise related. On 29 January 2023, Propagation of Virtue and Prevention of Vice officers in Kandahar requested the Department of Public Health to instruct female health personnel in the province to report to work only if they were accompanied by a maharam. The experts received reports of women threatened with imprisonment if they left their home without a maharam. The maharam requirement is enforced at checkpoints; harassment is commonly reported, while women without a maharam are refused passage regardless of how urgent their travel is or of whether they are travelling with other women. Reportedly, these restrictions are increasingly enforced. Many women do not have a maharam who can accompany them, a fact that the de facto authorities do not apparently accept, despite their shared experience of four decades of conflict and loss of life.

55. The ban on access to hammams, parks and gyms is a serious health concern for many, including women and girls who do not have access to adequate bathing facilities, which also has a negative impact on their menstrual hygiene and health. As noted, women and girls have been banned from participating in sports; access to parks and gyms is however necessary for physical exercise and mental health, and the ban violates several rights, including to recreation and leisure.

56. Women and girls face difficulty in meeting their friends or colleagues in groups. Reportedly, groups of more than three or four women are routinely dispersed by officials, arguing the need to prevent protests. An interviewee explained that, “even if a small group of girls sit together, the Taliban ask what they are doing”. Women requested the experts to convey their deep need to meet with friends and family members inside and outside of the home for their well-being.”

Bescherming is er niet, die werd consequent ontmanteld:

“80. Since assuming power, the de facto authorities have abolished the Law on the Elimination of Violence against Women, related specialized courts and family response units of the national police, and removed most Republic-era judges, including all women judges from the bench (approximately 250, namely, 10 per cent of all judges), replacing them with non-legally qualified mullahs, and have effectively suspended the legal practice licences of all women lawyers after issuing a directive for lawyers to renew their licences but opening the process only to men. In sum, these actions have effectively removed any possibility for women to seek justice through the judicial system, especially for victims of domestic and family violence.

81. Despite instructions and restrictions in education and medical fields requiring women and girls having access only to women education and medical professionals, they have no access to women legal professionals. This renders courts and lawyers’ offices physically inaccessible in most of the country, a fact

compounded by the requirement of maharam and safety concerns. Although some women lawyers continue to provide legal services from their homes, assisting in the preparation of applications and submissions to the court, they are prohibited from entering courtrooms in most locations, and are generally afraid for their safety if they do so."

Vrouwen als verzoekster die alleenstaand en sociaal geïsoleerd zijn extra kwetsbaar:

"Women and girls experience multiple and intersecting forms of discrimination that reinforce and sustain each other. All women are affected by gender-based discrimination with differing levels of intensity and disparate consequences.

Some women and girls are disproportionately affected by lack of access to services and means to navigate the restrictive environment, particularly those who are members of marginalized ethnic and religious groups (such as the Hazara Shias) or who are living in poverty, in rural areas, have no male family members."

(...) Undocumented returnee and migrant women and girls face significant barriers to sustaining themselves on return, as a lack of documents compounds the impact of the economic crisis. More than 75 per cent of undocumented returnees (men and women) have no access to basic services, and 88 per cent have no employment options. For undocumented women, the restrictions imposed by the Taliban considerably reduce employment options."

De VN noemt het beleid in Afghanistan t.o.v. vrouwen dan ook Gender Vervolging een misdaad tegen de menselijkheid onder art. 7.1. (h) van het Statuut van Rome:

"93. Gender persecution constitutes a crime against humanity under article 7.1 (h) of the Rome Statute, as well as being a serious violation of the rights to equality and non-discrimination of women and girls, besides several other rights as identified by the experts in their analysis of Taliban edicts. All persons may be targeted for gender persecution: women and girls, men and boys, gender-diverse and non-binary persons.

94. Gender persecution can also be deemed as grounds for women to apply for or to be granted refugee status by host States under the Convention relating to the Status of Refugees, the Protocol thereto and applicable regional and national legislation."

Amnesty International had net voor de publicatie van dit rapport er al met de International Commission of Jurists op gewezen dat het om misdaden tegen de menselijkheid gaat:

"The policies adopted by the Taliban de facto authorities severely curtail human rights, including the rights to education and work, and to freedom of movement, expression, association and peaceful assembly, as well as the rights to equality and non-discrimination. The Taliban's treatment of women protesters violates a number of rights, including in some instances the right to be free from torture and other cruel, inhuman and degrading treatment, the right to liberty and security, and the prohibition on enforced disappearances.

In addition, the Taliban's requirement that women travel with a mahram, or male chaperone, for long-distance journeys, a decree stipulating that women should stay at home unless necessary, and the Taliban's strict dress code violates women's freedom of movement and freedom to choose what to wear in public. The restrictions meted out against women and girls in Afghanistan stem from directives, decisions and rulings adopted by the Taliban de facto authorities at the leadership level. These policies are enforced through a catalogue of oppressive acts, including the systematic use of imprisonment, torture and other ill-treatment, and enforced disappearance, acts which are carried out by the Taliban authorities using the former government's security apparatus, including structures that were dedicated to policing and public facilities such as detention centres. The Taliban have consistently targeted women and girls who have participated in peaceful protests by arbitrarily arresting, detaining, and, in some cases, forcibly disappearing them. While in detention women have been subjected to torture and other ill-treatment and forced to sign "confessions" or agreements in which they commit to not protesting again. As this report explains, the weight of evidence suggests that these egregious human rights violations may amount to the crime against humanity of gender persecution. The incidents of arbitrary arrest and detention, torture and other ill-treatment committed against women and girls accused of so-called "moral offenses" or for their participation in peaceful protests or other exercise of their human rights may further amount to the crimes against humanity of imprisonment, enforced disappearance and torture."

Zonder de juiste mahram riskeert verzoekster detentie, foltering en mishandeling:

"According to prison staff members interviewed by Amnesty International, there has been a sharp increase in the number of women arrested and detained for appearing in public without a mahram or with a man who does not qualify as a mahram. These detained women and girls are being held in at least two detention

centres in Afghanistan. Those arrested for these reasons are usually charged with “moral corruption” and/or “attempted zina” (attempting to engage in sex outside marriage).

While the detention of women and girls for “moral crimes” such as zina has long been a problem in Afghanistan, arrests and detention for mahram restrictions were not common before the Taliban took control. The extent to which similar patterns of arbitrary detention of women have been occurring in other detention centres across the country is not yet known, and further investigation is required to understand the scale of the practice. Some survivors of gender-based violence who were living in shelters before the Taliban takeover are also now being held in detention centres.¹²² Women and girls arrested because of their participation in peaceful protests or for violation of mahram restrictions have routinely been detained in isolation and incommunicado, without access to lawyers, family members or, where needed, medical personnel.¹²³ Such practices necessarily amount to torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, prohibited under international law. In some cases, these practices amounted to similarly proscribed enforced disappearance, with the Taliban denying to women’s families knowing about their whereabouts and that they were being detained”

“The Nuremberg Tribunal established that the exclusion of members of a group from national life falls within the definition of the crime of persecution.²⁵³ While there may be differences in enforcement in some places at a local level, the Taliban has essentially put in place a framework of restrictions meant to impose obligations on women and girls across the country relating to most of their daily activities, marginalizing them across the country. Women have been excluded from political functions and from most previous jobs in the public and civil sector; their access to university education has been greatly limited. In addition, women’s and girls’ exclusion from education beyond primary schools will prevent them from continuing their studies at the university level, further restricting their professional opportunities. With the recommendation to stay home unless going out is strictly necessary, their movements and outdoor activities are severely limited. Girls’ and women’s freedom to choose what to wear in public is being violated by the Taliban’s strict dress codes.²⁵⁴ Any form of dissent against such policies through protest or demonstration is quelled by force. Taken as a whole, these measures reflect a policy of segregation aimed at obliterating women’s role in the public space. The weight of the evidence thus suggests that such impositions satisfy the elements of gender persecution under the Rome Statute.”

“Moreover, the cumulative effects of the Taliban’s discriminatory policies, legislation and practices have resulted in severe limitations of women’s and girls’ rights, hampering their ability to earn a living and affecting almost all dimensions of their lives.”

Amnesty International en ICJ wijzen erop dat EUAA gezaghebbend geoordeeld heeft in januari 2023 dat Afghaanse vrouw als vrouw per definitie vervolging riskeren in Afghanistan. Lidstaten zijn gevolgd:

“In January 2023, the European Union Agency for Asylum published a new Country Guidance on Afghanistan, concluding that the Taliban’s policy and implementation of sharia put women and girls at risk of persecution in Afghanistan.³⁸²

Following the European Union Agency for Asylum Country Guidance on Afghanistan, Danish authorities reviewed their practice again. On 30 January, the Danish Board of Appeals announced that women and girls from Afghanistan would be granted asylum solely because of their gender. Moreover, the Board of Appeals decided to reopen all cases of Afghan women and girls whose asylum application had been rejected between 16 August 2021 and January 2023.³⁸³ In February 2023 the Finnish Immigration Service announced that since December 2022, all Afghan women and girls had been granted refugee status in Finland and that gender was sufficient grounds to receive international protection. Finnish authorities concluded that all Afghan women are at risk of persecution in Afghanistan because of the “combined effect of the implementation of sharia law and other Taliban actions”.³⁸⁴

In February 2023, the UNHCR updated its Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan.³⁸⁵ The Guidance Note states that “In light of the wide range of increasingly restrictive measures imposed by the de facto authorities on women and girls in Afghanistan in violation of their human rights, UNHCR considers Afghan women and girls are likely to be in need of international protection under the 1951 Refugee Convention”.

EUAA bevestigt het structurele geweld tegen vrouwen en stelt dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming: “The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls’ right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.” (EUAA, Country

Het is een fundamenteel motiveringsgebrek dat daar geen antwoord op geboden wordt in de bestreden beslissing.

Als verzoekende partij omstandigheden aanvoert die aantonen dat hun directe veiligheid in Afghanistan in het gevaar is dan mag verzoekende partij daar een uitgebreide beoordeling van verwachten door verwerende partij.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoekende partij heeft aangevoerd dat ook de mannelijke familieleden persoonlijk en reëel gevaar lopen t.o.v. de Taliban en gewapende groepen.

Er werd geduid dat verzoeker als zoon van een weduwe met een publiek profiel gericht op het verstrekken van onderwijs, als zoon van iemand met de Amerikanen gewerkt heeft en broer van iemand die voor de Afghaanse overheid gewerkt heeft, en broer van iemand die de Belgische nationaliteit verkregen heeft, zelf ook gevaar loopt in Afghanistan en dat het gaat om humanitaire omstandigheden met een band met België die voldoende sterk zijn om te leiden tot de afgifte van een humanitair visum.

Dat verzoeker en verzoekster meer dan tien jaar na het verblijfsrecht van hun Belgische broer/zoon om een humanitair visum verzocht hebben is een direct gevolg van de machtsovername door de Taliban. Voor 15 augustus 2021 liepen zij geen dergelijk gevaar in Afghanistan, maar na de machtsovername is dit als familie van personen die voor de veiligheidsdiensten hebben gewerkt fundamenteel veranderd.

Verzoekers hebben in hun aanvraag heel duidelijk aangevoerd welke objectieve landeninformatie aantoont dat zijn persoonlijk een reëel gevaar lopen omwille van hun banden met het Westen, met Westerse overheden, en met de voormalige Afghaanse overheid. Er werden in de mate van het mogelijke ook stukken voorgelegd die hun profiel aantonen.

In het meest recente EUAA rapport van januari 2023 wordt er gesteld dat personen die geaffilieerd worden met buitenlandse troepen of overheden (volgens EUAA gaat het om "individuals who are associated with the foreign troops which were present in Afghanistan, such as interpreters, security guards, civilian contractors, administrators and logistics personnel.", normaliter een gegronde vrees voor vervolging hebben, en hun familieleden mogelijks ook3: "For individuals affiliated with foreign forces well-founded fear of persecution would in general be substantiated. Family members of such individuals may also have a well-founded fear of persecution".

Met betrekking tot vrouwelijk onderwijspersoneel is er eveneens een gegronde vrees voor vervolging en ernstige schade: "Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. killing). When the acts in question are restrictions on the exercise of certain rights of less severe nature or (solely) discriminatory measures, the individual assessment of whether they could amount to persecution should take into account the severity and/or repetitiveness of the acts or whether they occur as an accumulation of various measures. The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: gender (i.e. female teachers), origin from areas where ISKP has operational capacity, the individual or the institution not following Taliban directives and/or curriculum, speaking out against the Taliban, etc."

Met betrekking tot voormalige ordediensten is er eveneens een gegronde vrees voor vervolging en ernstige schade: "Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. summary executions, torture, enforced disappearances). For applicants who were members of the security institutions of the former government wellfounded fear of persecution would in general be substantiated. Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to."

Het aangevoerde risico voor verzoekers werd niet zorgvuldig onderzocht en de motivering hieromtrent is gebrekkig.

3. De humanitaire omstandigheden worden door verwerende partij van de hand gewezen door erop te wijzen dat verzoekende partij enkel algemene rapporten voorlegt maar geen bewijs met betrekking tot de eigen situatie.

De erbarmelijke socio-economische situatie in Afghanistan is echter gekend en inderdaad algemeen. Er is geen enkele indicatie in het administratief dossier die toelaat om te stellen dat verzoekende partij aan de

algemene situatie zou kunnen ontsnappen. Uit geen enkele bepaling blijkt echter dat algemene humanitaire omstandigheden die uit sociaal-economische problemen zouden moeten geweerd worden of geen nader onderzoek of antwoord verdienen bij het aanvragen van een humanitair visum.

Dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, wordt niet betwist.

Het is een crisis van ongeziene omvang, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie voor de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is na de machtsovername. Het is pas nadien dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. De parallel met Sufi en Elmi is duidelijk.

Bijna 80% van de begroting van de vorige Afghaanse regering was afkomstig van de internationale gemeenschap. Met dat geld werden voor de val van de regering ziekenhuizen, scholen, fabrieken en ministeries gefinancierd.

De Verenigde Staten bevroren 9.5 miljard dollar aan tegoeden van de Centrale Bank van Afghanistan.

De gevolgen van deze bevroren tegoeden zijn zeer verregaand, omdat het financiële systeem wereldwijd grotendeels in dollars opereert.

De tot nog toe toegekende humanitaire hulp is voorwaardelijk en gebrekkig, en onderhevig aan de beperkingen die zijn opgelegd voor de banksector en de internationale humanitaire en ontwikkelingshulp. Dit is het directe resultaat van het feit dat de Afghaanse de facto regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap.

Het is niet de gedraging van de internationale gemeenschap – namelijk het slechts beperkt verlenen van hulp, die hoe dan ook tekortschiet – die aan de basis ligt van de huidige situatie, maar de gedraging van de feitelijke regering die tot gevolg heeft gehad dat hulp in ongeziene mate geboden moet worden, maar tegelijkertijd niet geboden kan worden.

De 3.5 miljard dollar die de Verenigde Staten opnieuw aan de Afghaanse bevolking wil geven, via humanitaire hulp, stoot op veel kritiek. Onder andere Human Rights Watch wees erop dat de huidige beperkingen voor de Afghaanse banksector het vrijwel onmogelijk maken om het geld ook effectief naar het land te sturen of er uit te geven.

De Afghaanse Centrale Bank gaf meteen na deze mededeling te kennen dat het nooit zou aanvaarden dat de 7 miljard dollar aan tegoeden zou gesplitst worden, en ook oud-president Hamid Karzai maakte duidelijk dat alle bevroren tegoeden aan de Afghaanse bevolking toebehoort.

In februari van vorig jaar bleek dat de VN zelfs haar eigen middelen in Afghanistan niet kan aanwenden, omdat het hier eenvoudigweg niet aan kan. Zo zou het VN Ontwikkelingsprogramma (UNDP) in Afghanistan 135 miljoen dollar op een Afghaanse rekening hebben staan, die het niet kan gebruiken omdat het niet omgezet kon worden in afghani, de Afghaanse munteenheid.

Zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, dreigt het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt namelijk ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme Taliban-regering. Daarbij is het niet eens uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden.

In een toespraak van Deborah Lyons, Speciale Vertegenwoordiger van de VN voor Afghanistan, gericht aan de VN-Veiligheidsraad, van 2 maart 2022 benadrukt zij nogmaals dat de afgelopen periode gekenmerkt werd door besluiteloosheid, aanhoudende sancties en ongestructureerd politiek engagement, die de vitale sociale en economische systemen ernstig aantasten en de Afghaanse bevolking in grotere onzekerheid brengen. Ze verwees eveneens naar de onvermijdelijke samenwerking die de internationale gemeenschap met de Taliban zal moeten aangaan, wil ze de Afghaanse bevolking kunnen bijstaan, hoewel erkend moet worden dat er nog steeds een blijvend wantrouwen bestaat tussen de Taliban en een groot deel van de internationale gemeenschap, en zelfs de landen en bureaus in de regio. Ze spreekt over een 'conflict van perspectieven' dat de basis vormt van een ernstige breuk en een golf van wantrouwen die aangepakt moeten worden.

De vrees dat de toegekende middelen niet efficiënt en niet voor de doeleinden waarvoor ze bedoeld zijn, zullen ingezet worden, is niet uit de lucht gegrepen en steunt op de ervaring en de praktijk in Afghanistan:

"Lack of coordination in the distribution of humanitarian aid has provoked criticism from some government agencies and a number of economists.

The National Statistics and Information Authority (NSIA) said it has official figures on poverty, food security and unemployment, but so far none of the aid agencies have used the figures.

"No institution has asked us for statistics, and everything they do is on its own, without using or coordinating with official statistics," said Hasibullah Muwahed, deputy director of the NSIA.

Meanwhile, the Ministry of Economy says that these institutions are separate from the United Nations institutions and if all the aid is distributed evenly, the cost of aid projects will be reduced and the aid will be distributed to needy people.

"Our emphasis is more on aid being coordinated by government departments to reduce project costs and to reach the needy people," said Abdul Habib, spokesman for the Ministry of Economy.

According to the Ministry of Economy, 45 aid agencies have so far distributed humanitarian aid to three million people in the country. In the meantime, some economists believe that lack of coordination in the distribution of humanitarian aid will reduce effectiveness.

11 UNAMA, Briefing by Special Representative Deborah Lyons to the Security Council, 2 maart 2022, <https://unama.unmissions.org/briefing-special-representative-deborah-lyons-security-council-14>.

"Lack of coordination in the delivery of aid will increase the cost of aid and reduce its effectiveness, and will not reach those in need and reduce poverty," said Mir Shakib, an economist.

The Ministry of Finance has recently set up a committee to coordinate and monitor humanitarian aid so that it can be distributed to the real needy in the country.

But so far no government agency has any real figures on the amount of humanitarian aid."

De Afghaanse bevolking klaagt overigens ook dat een gebrek aan transparantie in het hulpproces tot gevolg heeft dat de humanitaire hulp niet wordt toegekend aan de meest kwetsbare mensen:

"Residents complained about the lack of transparency in the aid process, saying aid is not distributed to truly vulnerable people."

In een halfjaaroverzicht wordt met betrekking tot de eerste termijn van zes maanden waarin de Taliban de feitelijke macht hebben over Afghanistan, eveneens geconcludeerd dat de machtsvername de ineenstorting van het banksysteem heeft veroorzaakt, de bevrozing van Afghaanse tegoeden, de niet-erkenning van de huidige regering door de internationale gemeenschap en de vermindering van de internationale hulp, hetgeen de economische groei sterk heeft beïnvloed.

Eenzelfde conclusie wordt gemaakt met betrekking tot de precare toestand van de gezondheidszorg in het land, die rechtstreeks beïnvloed wordt door het bevrozen van de Afghaanse tegoeden:

"Dr. Mohammad Hashim Wahaj, head of the Wahaj Hospital, said with the new government and the freezing of Afghan assets by the US, a number of health centers were closed, maternal and child mortality increased, and 98 percent of the Covid-19 hospitals were closed.

According to him, in these six months, the cases of malnutrition increased and the health condition of the country started to deteriorate.

On the other hand, he warns of a shortage of medicine in hospitals, saying that the continuation of this situation could increase challenges in the country's health sector.

However, he explained that the main reason for the lack of medicine is the banking problems and the freezing of the money of the companies that were importing medicine.

He emphasizes that the main reason for the current situation in the country's health sector is the freezing of the Afghan asset.

Dr. Javed Hajir, a spokesman for the Ministry of Public Health, said that during this time they have been able to keep 17 government hospitals active across Afghanistan but with limited facilities.

He added that during the past six months about 1.3 million people received the coronavirus vaccine and four million received services.

According to him, talks are underway with international donors to fund more Afghan hospitals.”

Volgens de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Antony Blinken, moeten de Taliban hun beleid ernstig hervormen als ze internationaal erkend willen worden, hierbij verwijzend naar het respect voor mensenrechten en vrij verkeer, het stopzetten van represailles en het bestrijden van terrorisme.

Dat de beperkte financiering en de bevrozing van financiële tegoeden het rechtstreekse gevolg is van het feit dat de Taliban aan de macht gekomen zijn in Afghanistan en er een strikt conservatief en islamistisch bewind voeren, komt nog zeer goed tot uiting in de reactie van de Wereldbank naar aanleiding van de beslissing van de Taliban om meisjes toch niet naar school te laten gaan. De Wereldbank heeft vier projecten, ter waarde van 600 miljoen dollar opgeschort en beklemtoonde in dat verband dat internationale donoren terughoudend zijn om financiële steun aan de niet-erkende Afghaanse regering uit te keren, waarbij eveneens wordt verwezen naar het niet-transparante gebruik ervan door de Taliban en zelfs de vrees dat deze middelen voor de eigen organisatie en het betalen van de eigen leden wordt aangewend:

“The World Bank has suspended more than half a billion dollars in aid projects for Afghanistan after the Taliban suddenly reversed their decision to allow all girls to return to school, a move that could further complicate one of the world’s largest humanitarian and economic disasters.

The multilateral financial institution will withhold money for four projects totalling \$600 million that would support Afghan education, health, and agriculture, stating that the work was meant to help promote gender parity for access to schooling. The U.S. State Department also decided to cut off meetings with the Taliban at the satellite U.S. mission in the Qatari capital of Doha last week in response to the move.

“The World Bank is deeply concerned about the decision by the interim Taliban administration not to allow Afghan girls to return to secondary school,” a World Bank spokesperson said. The four projects will not be relaunched until there is an agreement between the World Bank and international partners that the goals of the projects can be met amid the current climate in the country.

Most of the 10 former Afghan officials, U.S. lawmakers, aid workers, and experts who spoke to Foreign Policy about the World Bank’s move are worried about the potential economic blowback from the decision in the Taliban-ruled country, where most of the population is in deep poverty and suffering from acute starvation.

The bank’s decision also speaks to the tricky line that the international community has had to walk since the fall of Kabul last August. U.S. and European nations—none of which formally recognize the Taliban—are having to temper their economic punishments for the Taliban’s increasingly flagrant human rights abuses to prevent the country from tipping closer to complete collapse. And a milder response risks limiting damage to the Taliban, former Afghan officials said. [...]

The shock of switching off the flow of U.S. and European aid after more than two decades—including international freezes of Afghanistan’s central bank funds—has left the war-torn country in near-total economic isolation, some experts believe. And after the World Bank agreed last month to release trust funds used to provide for health, education, salaries for civil servants, and food security—helping to inject liquidity into the beleaguered Afghan economy—some aid groups who pushed for that move are worried that the new freeze will deepen the economic freefall.

There is also fear that the World Bank’s decision could further hurt women and girls impacted by the Taliban’s decision to cut off education. Some families have even reportedly resorted to marrying off or selling young girls into child labor to pay the bills since the militant group took power.

“The economic crisis will continue to deteriorate without international intervention with severe impacts on Afghans, including and especially women and girls,” said Amanda Catanzano, a senior director at the International Rescue Committee. “Ordinary Afghans, including women and girls, should not be denied access to essential health services due to positions taken by the Taliban.”

But since the Taliban’s sweep of the capital, international donors have said that they will not work with the government out of fear of emboldening the militant group’s brutal Islamist rule, opting instead to work directly

with nongovernmental organizations based in the country to deliver lifesaving aid. The Wall Street Journal reported on Thursday that the Taliban have begun jeopardizing aid deliveries by NGOs, trying to force assistance toward specific recipients, and even going as far as to detain aid workers who do not comply with their demands. [...]

One former senior Afghan official, speaking on the condition of anonymity for fear of retribution, said the Taliban had not been transparent about health and education spending and allocated some of that money to pay for militants. The Taliban could also be using foreign money flowing into Afghanistan to cultivate illegal revenue streams, such as in arms, human trafficking, minerals, and drug production, some experts fear. [...]

"[W]e must distinguish between punishing this untrustworthy government and helping innocent civilians who are suffering immensely," Sen. Jeff Merkley, a member of the Senate Foreign Relations Committee, said in a statement. "The best way to do that is to ensure aid goes directly to the people, which is what these U.N. programs do."

But former Afghan officials who resisted Taliban rule from abroad aren't willing to give the militant group a pass for cracking down on the country's hard-won freedoms over the past two decades, even if that causes more economic suffering.

"The people of Afghanistan [are] paying the cost of the international community's trust in the Taliban," said Sajad, the former Afghan diplomat. "When there is no school for millions of students in Afghanistan, why should the World Bank continue sending money there?" "

Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsovername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict waarbij deze groepering een van de hoofdfactoren was, rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie. Door de fundamentele mensenrechtenschendingen en valse beloftes van de Taliban-regering, weigeren buitenlandse regeringen om met hen samen te werken.

De leiding van de Taliban weet dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die zij begaat, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigt, en haar gemaakte beloftes niet nakomt. En sinds 25 december 2022 verhindert de Taliban ook op beslissende wijze de humanitaire organisaties om hulp te verlenen.

Bovendien doet het er niet toe of de taliban nu doelbewust hulp weigert of niet. Zoals hierboven aangehaald, blijkt dat de doelbewustheid of de specifieke gerichtheid niet van belang zijn. Feit is dat de taliban door hun handelen en nalaten wel overwegend aan de oorzaak van de humanitaire situatie ligt. Dit is zeker het geval wanneer men ook de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen mee in overweging neemt.

In maart 2022 werd door de Talibanregering besloten om de meisjesscholen toch niet te heropenen, hoewel men aanvankelijk had gezegd dit wel te zullen doen. Dit gaf onmiddellijk aanleiding tot het annuleren door de Verenigde Staten van geplande ontmoetingen die de financiële crisis van het land zouden moeten verlichten. De Talibanleiding maakt desondanks nog steeds een bewuste, intentionele keuze om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat de Afghaanse bevolking hierdoor afziet en in een situatie van extreme armoede terechtkomt.

Dit wordt onder meer geïllustreerd door het feit dat het 'Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice' in mei 2022 nog een nieuw decreet uitvaardigde, waarbij het verplicht wordt voor Afghaanse vrouwen om een hijab te dragen. Er wordt verduidelijkt dat het gaat om de traditionele blauwe boerka, of een lange zwarte sluier die een vrouw van onder tot boven bedekt. Overtreders van dit decreet krijgen eerst een waarschuwing, en worden dan bestraft met een gevangenisstraf.

Telkens het Talibanregime een dergelijke mensenwaardige regel uitvaardigt, heeft dit een onmiddellijke terugslag in de internationale gemeenschap.

Bovendien stelt Afghanistan-expert Mr. Richard Bennett dat de taliban op weldoordachte wijze humanitaire bijstand afleid naar hun eigen leden en aanhangers waardoor zij die de humanitaire hulp het meest nodig hebben niet de hulp krijgen die zo noodzakelijk is voor hen.²⁰ Ook hier gaat het om opzettelijk handelen van de taliban die de humanitaire situatie in Afghanistan doet verslechteren.

Er kan dan ook onmogelijk worden geconcludeerd dat het opzettelijk handelen van het Talibanregime niet aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

De Taliban verbiedt dan geen humanitaire hulp op het grondgebied, wel is er een frappante stijging in het aantal geweldsincidenten ten aanzien van de humanitaire operaties op het Afghaans grondgebied. De Verenigde Naties zetten hun humanitaire operaties in het land voort, maar documenteerden tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten die rechtstreeks betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats hun personeel. Het gaat om een significante stijging van de 34 gedocumenteerde incidenten in dezelfde periode in 2020.

Doordat de Taliban (en vele van haar leiders) aangemerkt staat als een terroristische organisatie, en zich ook als nieuwe regering nog steeds schuldig maakt aan talrijke en grootschalige mensenrechtenschendingen, is het weinig waarschijnlijk dat de geldende internationale sancties tegen de groepering op afzienbare tijd zullen worden teruggeschroefd, noch dat de internationale gemeenschap de Talibanregering zal erkennen als officiële leiders van Afghanistan. Enig perspectief op verbetering is bijgevolg niet aanwezig.

De acties of gedragingen van de Taliban, waaronder diens fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, hebben aldus de verslechtering van de reeds precaire situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau. Op die manier hebben de gedragingen van de Taliban indirect een enorme impact op de huidige precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden.

Eind 2022 heeft de Taliban een verbod uitgevaardigd voor ngo's en humanitaire organisaties voor vrouwelijke medewerkers. Hierop reageerden verschillende ngo's dat ze hun activiteiten dan zouden moeten staken, en experts gaven aan dat het verbod een directe impact zou hebben op lokale ngo's maar ook op miljoenen Afghanen afhankelijk van humanitaire hulp.

Afghan Analyst Network meent dat de impact op de mogelijkheid humanitaire bijstand te leveren erg groot is: "In the immediate aftermath of the ban, many NGOs suspended operations, saying employing Afghan women was a matter of necessity: "Our ability to deliver services rely on female staff at all levels of our organization," said the International Rescue Committee, and, "If we are not allowed to employ women, we are not able to deliver to those in need." "Female aid workers are "essential," said the Danish Refugee Council, while Islamic Relief said, "It is not possible to carry out an effective humanitarian response, in accordance with humanitarian principles if women are prevented from working." Mercy Corps said that without female staff, they could not effectively deliver humanitarian aid to "the most vulnerable populations and will be unable to reach women and girls – who are the most vulnerable in a country that has the highest number of people in emergency food insecurity in the world. "The scale and possible impact of the suspensions quickly became evident. A rapid survey of Afghan and international NGOs and UN agencies, published by the Humanitarian Access Working Group⁶ on 12 January 2023, found only 17 per cent of the 87 surveyed organisations were fully operational, while 68 per cent were partially operational and 15 per cent were closed."

Begin april 2023 werd aanvullend beslist door de Taliban dat er geen vrouwen meer mogen werken voor internationale organisaties in Afghanistan. Deze beslissing wordt in zeer heftige termen afgekeurd door de internationale gemeenschap, wat de hulpbereidheid niet enkel op logistiek vlak ernstig bemoeilijkt maar de verhoudingen ook moreel verder zeer gespannen maakt.

De VN geeft aan dat de Taliban humanitaire hulp zo ernstig bemoeilijkt en het voor hen onmogelijk is aan de beslissing te voldoen: "In a statement, Afghan Taliban spokesman Zabihullah Mujahid said that the UN has suspended its activities in Afghanistan and has called Taliban responsible for all the consequences of the humanitarian situation.

"The Islamic Emirate does not want to create obstacles for the United Nations; rather, it wants to make it clear that this is an internal issue of Afghanistan, which does not create problem for anyone and should be respected by all sides," Mujahid said.

On Tuesday, the UN said it was being forced to make an "appalling choice" about its presence in Afghanistan after the Taliban banned women from working for the organization.

"The ban is unlawful under international law, including the UN Charter, and for that reason the United Nations cannot comply," the UN mission in Afghanistan said in a statement on Tuesday."

De mannelijke personeelsleden van de UN in Kaboel hebben aangegeven ook het werk te staken in solidariteit met hun vrouwelijke collega's.

AAN noemt de ban van april 2023 een ernstige escalatie en stelt dat de VN missie in Afghanistan essentieel is om de nodige humanitaire hulp te bieden in een land waarin de economie is gecrasht na de machtsvername, terwijl de noden erg groot zijn: "The UN mission in Afghanistan is key to delivering humanitarian assistance in a country where the economy crashed after the Taliban captured power, and the needs are vast. The UN currently ships in about three billion dollars in donor funding a year to pay for humanitarian aid, which is delivered by NGOs in the country. That money is also vital to the wider economy, supporting the afghani, keeping inflation down and providing many people with incomes."

De humanitaire situatie vloeit dus in zeer grote mate voort uit hoe moeilijk het door de Taliban wordt gemaakt voor ngo's en humanitaire organisaties om hulp te verlenen. De Sufi en Elmi rechtspraak van het EHRM is dan ook direct van toepassing. De huidige humanitaire situatie is deels artificieel, het gevolg van het handelen van de Taliban, en de M.S.S benadering is van toepassing.

Het in augustus 2022 gepubliceerde rapport van EUAA, geeft meer duiding bij de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan:

"The International Labour Organisation (ILO) estimated that in the context of the Taliban takeover of control in mid-August 2021, more than half a million workers lost their job in the third quarter of 2021, compared to a hypothetical scenario with no change in administration. Estimated losses were attributed to the Taliban takeover and related economic crisis as well as to restrictions on the employment of women. ILO estimated a further increase in employment losses up to 700 000 or – in case of a significant deterioration of the labour market situation of women and intensified emigration – up to 900 000 workers by the second quarter of 2022. (..)

According to a World Bank survey of November 2021 among 100 private businesses, some 80 % of the country's 700 000 private businesses (90 % of which were micro, small and medium enterprises) were in the informal sector. The survey found that one third of all interviewed businesses temporarily ceased operations since August 2021, and businesses of all sizes and sectors reported to have dismissed over half of their staff, on average, with business in the agricultural sector dismissing fewer employees than other sectors. (..)

WFP indicated that 81 % of interviewed households faced a decrease in their income in January 2022. In Kabul that number was even higher with 88 % of households. 18 % of households reportedly had no earnings at all in that month. (..)

In autumn 2021, the average household debt was reportedly more than six times the average monthly income, and loss of livelihood and employment, rising food prices and currency devaluation led to an increase in negative coping mechanisms such as increase in debts, the sale of assets, marrying off girls or the sale or exchange of children.

The World Bank noted that according to official statistics, the net inflow of remittances fell by 47.8 % in the third quarter of 2021 (compared to the same period in 2020)¹²⁵, mainly because of restrictions on international financial transactions. (..)

In a survey conducted by the World Bank in the period November to December 2021 among 4 937 households from all Afghanistan's provinces and 321 out of 401 districts (called the Afghanistan Welfare Monitoring Survey (AWMS)), 70 % of households reported that they were not able to cover basic food and non-food needs, that is, the double percentage compared to May 2021 (35 %). Of these, 37 % of households could not cover food expenses, while 33 % said that 'they were unable to cover both food and non-food needs', compared to 16 % and 18% respectively in May 2021. (..)

An increasing number of Afghans reportedly resorted to selling one of their kidneys to be able to feed their families, while the practice has been common for several years already.¹³⁰ Moreover, the poverty crisis has led to an increase in 'suicide cases', according to Hasht-e Subh. (..)

As of March 2022, Afghanistan was reported to be facing 'one of the world's largest food security crises'¹⁵³ and a 'malnutrition crisis of unparalleled proportions'¹⁵⁴ with a sharp surge in the acute hunger-affected population from 14 million in July 2021 to around 23 million in March 2022. (..)

The high prevalence of food insecurity stemmed from multiple factors, most notably a series of severe droughts and the economic meltdown that followed the Taliban's seizure of power. (..)

For May 2022, WFP reported, that 'hunger continues cutting across urban-rural divides' as 92 % of urban families were found to be facing insufficient food consumption as well as 92 % of rural ones.¹⁷² According to WFP, Afghans have had to adopt 'crisis-coping' strategies to deal with insufficient food consumption. (..)

*These measures, which may include skipping meals or incurring debt to ensure that food is made available 'reduced the quality, quantity, and diversity of food available, led to high levels of wasting¹⁷⁵ in children, and other harmful impacts on the physical and mental wellbeing of women, men, and children.'*¹⁷⁶ UN Resident and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, Ramiz Alakbarov, was moreover quoted in an February 2022 news article as saying, 'People are selling their organs. People are selling their children. They are desperate. They are hungry. And the situation is very, very dire.' [...]]

According to a report on NRC's operations in Afghanistan of November 2021, more than 6.8 million individuals (of an estimated population of 34 262 840)²²⁹ lived in inadequate housing conditions, such as overcrowding, rooms with low ceilings that did not allow standing up, windows without glass and limited privacy. [...]

NRC noted that the number of people in need of support with regard to water, sanitation and hygiene has nearly doubled in 2021, due to drought, conflict and the COVID-19 pandemic, which has limited the population's access to these materials. Moreover, the population suffered from water scarcity, poorly managed and underfunded water facilities, and lack of financial means to pay for basic hygiene materials.²³⁷ According to a report by UNICEF of March 2022, 80 % of Afghanistan's population consumed unsafe water, and while prior to the economic crisis, about 30 % of Afghans used to buy drinking water from private vendors, this rate was steadily decreasing as people could no longer afford to do so. Moreover, half of the population lacked access to at least basic sanitation facilities and 60 % had no access to basic hygiene facilities. Nearly 30 % of households had no toilet that hygienically separated waste from human contact and nearly 11 % of the population continued to practice open defecation, as UNICEF noted. [...]

The health system continued to face shortages of supplies, fuel, and money to pay health workers' salaries. WHO noted that over 1 200 health facilities and more than 11 000 health workers were not covered through current support. ²⁸⁰ Similarly, field reports indicated that health facilities were lacking medical supplies and equipment, while needs were high, as the WHO-led Health Cluster Afghanistan noted in April 2022. [...]

Moreover, the country is dealing with several disease outbreaks, including COVID 19, measles, acute watery diarrhoea (AWD), dengue fever, malaria,²⁸⁴ leishmaniasis,²⁸⁵ and cholera. AWD was the second biggest cause of death in the country overall, as IFRC noted in June 2022. [...]

UNICEF noted in March 2022, that around 35 % of healthcare facilities lacked access to basic water, sanitation and hygiene (WASH) facilities. Since the country's health system was at the same time dealing with outbreaks of acute watery diarrhoea, malnutrition and COVID-19, the lack of sufficient basic WASH facilities posed the risk that health facilities were becoming points of infection and reinfection. Moreover, one third of health facilities lack access to at least basic drinking water supply."

Verzoekster heeft als weduwe en als vrouw geen overlevingsmogelijkheden in Afghanistan, omdat er een extreme socio-economische situatie heerst die levensbedreigend is. Verzoekende partij had dit ondersteund met stukken en rapporten. Verwerende partij heeft hier geen effectief antwoord op geformuleerd.

Verwerende partij dient de aangevoerde humanitaire omstandigheden zorgvuldig te onderzoeken en op basis daarvan haar discretionaire beslissingsbevoegdheid aanwenden om een beslissing te nemen die gebaseerd is op alle relevante elementen in het dossier.

Het antwoord dat gegeven wordt in de bestreden beslissing is evenwel onherstelbaar gebrekkig. Het gaat voorbij, zonder duidelijke of begrijpbare reden, aan de aangevoerde socio-economische omstandigheden, verzoekster haar individuele profiel en geslacht.

Verwerende partij heeft blijkbaar ook niet de volledige beslissing betekend aan verzoekende partij.

*In beide beslissingen komt er halverwege de beslissing een vreemd stuk tekst: "" He Voor de Minister. . V. D. (...) Attaché ***Deze tekst is ingekort, Contacteer DVZ" en "o Voor de Minister. D. V. D. (...) Attaché ***Deze tekst is ingekort, Contacteer DVZ vo"*

Daarna wordt de beslissing schijnbaar hernomen.

Dit doet niet enkel vermoeden dat niet de volledige motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing, getuige de zin die midden in een woord wordt afgebroken en de onvolledige motivering, maar dat verwerende partij dit ook weet, gelet op de vermelding dat de tekst zou ingekort zijn en daarop opnieuw een onvolledige zin en halverwege afgebroken woord.

Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht en maakt een onherstelbaar gebrek uit van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster haar rechten van verdediging werden geschonden. Er werd haar een onvolledige beslissing betekend en is dan ook niet zeker op welke gronden de bestreden beslissing genomen werd.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij tekortschiet in haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt de Raad vast dat bij lezing van het middel van de verzoekende partijen blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissingen.

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partijen de schending aanvoeren, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissingen, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaffen en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissingen zijn genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag, als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partijen toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot weigering van de visumaanvragen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Waar de verzoekende partij aanstippen dat er in de bestreden beslissingen halverwege een vreemd stuk tekst voorkomt, laat dit de Raad niet toe te oordelen dat verweerder in gebreke bleef een formele motivering te voorzien. Zoals de verzoekende partijen zelf aangeven werd eerst een deel van de motivering van de bestreden beslissingen weergegeven gevolgd door een zinnetje "de tekst is ingekort", waarna nadien de integrale tekst van de beslissingen in een ander lettertype wordt weergegeven. Dit blijkt overigens ook uit een vergelijking van de stukken die de verzoekende partijen neerlegden met de beslissingen die terug te vinden zijn in het administratief dossier. De verzoekende partijen hebben aldus kennis gekregen van de integrale motivering van de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekende partijen concrete kritiek uiten op de inhoud van de motivering, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partijen voeren de schending aan van het hoorrecht, maar zij leggen op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen dit beginsel zouden schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 6 juli 2022 een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) hebben ingediend, waarbij zij humanitaire redenen hebben aangevoerd.

In de bestreden beslissingen wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van de verzoekende partijen sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die van rechtswege recht geeft op gezinshereniging. De verwerende partij geeft aan dat zij de voorliggende situatie dan ook beoordeelt in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen bevestigen in dit verband dat zij verzochten om een zogenaamd humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In geen van deze bepalingen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissingen dan ook correct dat zij ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en voor zover de voorliggende elementen duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie. Deze motivering wordt op zich ook niet betwist door de verzoekende partijen

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in hun aanvraag hebben gewezen op het gegeven dat de eerste verzoekende partij een alleenstaande vrouw is en dat zij samen met de tweede verzoekende partij, haar meerderjarige zoon, woonachtig is. De eerste verzoekende partij stelt dat haar man en oudste zoon overleden zijn en dat zij niet over een opvangnetwerk in Afghanistan beschikt. De verzoekende partijen stellen gevaar te lopen als familieleden van een echtgenoot/vader en zoon/broer die respectievelijk voor de Afghaanse inlichtingendienst en de special forces van de Verenigde Staten hebben gewerkt. Verder wijst de eerste verzoekende partij erop dat zij als directrice van een meisjesschool in haar vrije tijd les geeft in taal en wiskunde aan ongeletterde vrouwen in haar dorp, waardoor zij gevaar loopt. Ter staving van hun betoog voegen zij een aantal stukken toe waaronder de overlijdensakte van de echtgenoot/vader, een bewijs van de post als directrice van een meisjesschool en deelname aan vrouwenrechtenvormingen en het bewijs van lidmaatschap van de oudere broer T. bij de special forces.

Voorts citeren de verzoekende partijen uit tal van bronnen aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij gewezen wordt op de overname en de controle door de taliban, de mensenrechtenschendingen die toegeschreven worden aan ISKP en de voedselcrisis en de humanitaire crisis. Daarnaast wijzen de verzoekende partijen ook op de bijzonder kwetsbaarheid van de eerste verzoekende partij, waarbij opnieuw tal van bronnen worden geciteerd die meer bepaald handelen over de situatie van alleenstaande vrouwen en de situatie van vrouwenrechtenactivisten.

De eerste verzoekende partij benadrukt ook nog dat zij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon en wijst op het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening werd gehouden met de elementen dewelke de situatie van de verzoekende partijen daadwerkelijk kenmerken, om vervolgens te besluiten dat er geen sprake is van een prangende humanitaire situatie, welke zou nopen tot de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Volgende elementen komen daarbij aan bod:

- dat de verzoekende partijen niet bewijzen familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst;
- dat de eerste en de tweede verzoekende partij een moeder en haar meerderjarige zoon betreffen;
- dat zij een familielid hebben dat sinds 22 mei 2012 legaal in België verblijft;
- dat zij pas op 6 juli 2022, meer dan 10 jaar later, een humanitair visum hebben aangevraagd;
- dat waar de verzoekende partijen verwijzen naar problemen die zij zouden ondervinden omwille van het werk van hun broer/zoon T., wordt opgemerkt dat geen recente stukken werden overgemaakt;
- dat de broer/zoon die in België verblijft, op 25 november 2011 verklaarde dat T. reeds verschillende maanden spoorloos was;
- dat het niet onredelijk is om te stellen dat T. dus reeds verschillende jaren verdwenen/dood is én dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat zij gedurende de voorbije periode problemen hebben ondervonden omwille van het werk van T.;
- dat er geen bewijs voorligt omtrent het werk van de echtgenoot/vader;
- dat eerste verzoekster stelde dat ze directrice is en les geeft aan vrouwen;
- dat zij een document voorlegde met een niet gelegaliseerde en onduidelijke vertaling;
- dat de datum van dit document ook niet leesbaar is;
- dat het document dat zij heeft voorgelegd, niet voldoet als bewijs dat ze directrice is;
- dat wat betreft het andere document dat zij nog had voorgelegd, wordt opgemerkt dat het een onduidelijke tekst is en dateert van meer dan 10 jaar geleden, hetgeen niets bewijst over de actuele situatie van eerste verzoekende partij;
- dat dezelfde redenering geldt voor de bewijzen van opleiding die eerste verzoekende partij nog heeft voorgelegd;
- dat wat betreft de situatie in Afghanistan, er geen enkel bewijs voorligt met betrekking tot hun specifieke situatie. Dat zij enkel verwijzen naar algemene rapporten, nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene situatie in het land beschrijven, hetgeen niet volstaat om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum;
- dat de toepassing van artikel 8 EVRM niet absoluut is;
- dat er geen documenten worden voorgelegd die aantonen dat de verzoekende partijen emotioneel en financieel afhankelijk zijn van de te vervoegen persoon;
- dat het de verzoekende partijen steeds vrijstaat om een nieuwe visumaanvraag in te dienen.

In zoverre de verzoekende partijen middels de kritiek een feitelijke herbeoordeling van hun visumaanvragen beogen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. De Raad treedt hierbij evenwel niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partijen zijn het niet eens met de beoordeling van hun visumaanvragen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en stellen dat geen effectief antwoord zou zijn geformuleerd op de door hen opgeworpen elementen.

Wat betreft de situatie van de eerste verzoekende partij, verwijzen zij naar de situatie omtrent vrouwen in Afghanistan en stellen zij dat de eerste verzoekende partij als voormalig directrice behoort tot een kwetsbare groep.

De verwerende partij stelt in de eerste bestreden beslissing als volgt voor wat de argumenten van de verzoekende partij betreft die betrekking hebben op de situatie van vrouwen in Afghanistan:

“Betrokkene verwijst verder naar de precare situatie in haar land van herkomst door enerzijds de steeds erger wordende humanitaire en mensenrechtencrisis na de machtsovername door de taliban en het daarmee gepaard gaande geweld en de onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en anderzijds de voedselcrisis, de economische crisis en de gezondheids crisis. Betrokkene geeft aan dat ze bijzonder kwetsbaar is aangezien ze alleenstaand is. Ten bewijze hiervan legt zij diverse nieuwsartikelen voor en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch.” en “Het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum”

De eerste bestreden beslissing bevat daarnaast een motivering met betrekking tot de concrete situatie van de eerste verzoekende partij in Afghanistan:

“Betrokkene verklaart dat ze gevaar loopt als familielid van een echtgenoot en een zoon die respectievelijk voor de Afghaanse inlichtingendienst en Westerse troepen hebben gewerkt. Ten bewijze hiervan legt betrokkene 2 'certificate of appreciation' voor op naam van T. en 1 ongedateerd opleidingscertificaat op zijn naam. Uit het administratief dossier van de te vervoegen persoon blijkt dat deze tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd 2 5.11.2011 verklaarde dat zijn broer T. reeds 10 maanden spoorloos was. Betrokkene verklaart nu dat haar zoon dood is. Het is niet duidelijk wanneer hij gestorven is. Er wordt verder geen informatie gegeven noch wordt er een overlijdensakte voorgelegd van T. Tevens kan opgemerkt worden dat het ene 'certificate of appreciation' dateert van 15.07.2011 en het andere gaat over de periode 01.09.2006 - 15.03.2007. Aangezien er geen recente stukken worden overgemaakt met betrekking tot T. is het niet onredelijk om te veronderstellen dat T. al verschillende jaren verdwenen/dood is. Betrokkene toont niet aan dat ze gedurende die voorbije periode problemen heeft ondervonden omwille van het vroegere werk van haar zoon. Ze maakt het evenmin aannemelijk dat ze omwille van dit werk van haar zoon nu wel problemen zou ondervinden. Betrokkene legt immers geen enkel recent bewijsstuk voor. Wat betreft haar verklaring dat haar man werkte voor de Afghaanse inlichtingendienst, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Het blijft hier dus bij een loutere verklaring die niet ondersteund wordt door enig bewijs. Een loutere verklaring zonder afdoend bewijs is niet voldoende om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum.

Betrokkene verklaart nog dat ze gevaar loopt omwille van het feit dat ze directrice is en les geeft aan vrouwen in haar dorp en dat ze een progressieve overtuiging heeft als het op vrouwenrechten aankomt en daar ook naar handelt. Ten bewijze hiervan legt ze een document voor met een niet gelegaliseerde en onduidelijk vertaling en waarvan ook de datum niet leesbaar is en niet wordt vertaald. Dit document kan dus niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene actueel directrice is. Er wordt nog een document voorgelegd dd 1389/6/31 (= 22.09.2010) met een onduidelijke tekst. Ook hier kan de opmerking gemaakt worden dat dit document dateert van meer dan tien jaar geleden en dus niets zegt over de actuele situatie van betrokkene. Verder legt betrokkene het bewijs voor dat ze opleidingen heeft gevolgd van 23 tot 25 06.2009, van 10 tot 14.10.2009, van 26 tot 27.11.2008, een bewijs zonder datum dat ze een opleiding heeft gevolgd en een bewijs van een gevolgde opleiding dd 03.08.2005. Ook hierbij kan de opmerking gemaakt worden dat deze documenten dateren van meer dan tien jaar geleden en niets zeggen over de actuele situatie van betrokkene. Betrokkene toont dus niet aan dat ze actueel gevaar loopt omwille van haar (vroegere) werk of omwille van haar (vroegere) overtuiging.

Betrokkene verwijst verder naar de precare situatie in haar land van herkomst door enerzijds de steeds erger wordende humanitaire en mensenrechtencrisis na de machtsovername door de taliban en het daarmee gepaard gaande geweld en de onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en anderzijds de voedselcrisis, de economische crisis en de gezondheids crisis. Betrokkene geeft aan dat ze bijzonder kwetsbaar is aangezien ze alleenstaand is. Ten bewijze hiervan legt zij diverse nieuwsartikelen voor en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Zij legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Er kan opgemerkt worden dat betrokkene verklaart dat ze gehuwd is. Ze legt echter geen huwelijksakte voor. Ze legt wel een overlijdensakte voor van de vader van haar kinderen. Op basis hiervan kan aangenomen worden dat betrokkene al 24 jaar weduwe is. Betrokkene toont echter niet aan dat ze hierdoor problemen heeft ondervonden. Het blijft bij een verwijzing naar een algemene beschrijving van de situatie in haar land van afkomst. Bovendien verklaart betrokkene dat haar meerderjarige zoon nog steeds bij haar woont. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in hun enig middel voorhouden, formuleert de verwerende partij dus wel degelijk een antwoord op wat zij hebben aangevoerd over de schending van de rechten als vrouw in Afghanistan en het gevaar dat zij zouden lopen in Afghanistan. De Raad merkt in dit kader op dat de

argumenten die de verzoekende partijen aanvoeren en die betrekking hebben op de situatie van vrouwen in Afghanistan vanzelfsprekend enkel betrekking hebben op de eerste verzoekende partij, en niet op haar meerderjarige zoon (de tweede verzoekende partij). Kernvraag voor wat betreft de beslissing die betrekking heeft op de eerste verzoekende partij is nu of de motivering die de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft opgenomen met betrekking tot de situatie van vrouwen in Afghanistan al dan niet kennelijk onredelijk is.

Daar waar de verzoekende partijen stellen dat van verwerende partij verwacht kan worden de situatie steeds te monitoren en hierbij verwijzen naar een rapport van 20 juni 2023, terwijl de bestreden beslissingen dateren van 20 januari 2023, kan niet worden ingezien op welke wijze de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissingen met dit rapport had moeten rekening houden.

Waar de verzoekende partijen lijken te willen voorhouden dat de situatie waarin vrouwen in Afghanistan actueel dienen te leven een humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een visum type D kan rechtvaardigen geven zij aan een ander standpunt te verdedigen dan de verwerende partij die stelde geen “afdoende bijzondere” humanitaire omstandigheden te weerhouden. Er blijkt niet dat het standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk is. De verzoekende partijen volgen in hun betoog zou immers impliceren dat aan alle vrouwen in Afghanistan een visum dient te worden toegestaan om zich te kunnen vestigen in het Rijk, om op die wijze te kunnen ontsnappen aan de in hun land van herkomst geldende normen en regels.

Middels hun uitgebreide kritiek omtrent de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan, lijken de verzoekende partijen aan te sturen op een schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre de verzoekende partijen aldus voormelde verdragsbepaling geschonden achten, laat de Raad gelden dat er vraagtekens moeten worden geplaatst bij de toepasbaarheid van het EVRM in onderhavig geval, nu zij zich geenszins op Belgisch grondgebied bevinden.

Of het EVRM in casu van toepassing is, dient te worden vastgesteld aan de hand van artikel 1 van het EVRM dat bepaalt:

“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”

Het EHRM stelt in zijn rechtspraak dat het begrip “rechtsmacht” hoofdzakelijk territoriaal wordt opgevat (territoriale rechtsmacht). Een verdragsstaat wordt in beginsel geacht rechtsmacht uit te oefenen over zijn gehele grondgebied. Rechtsmacht wordt dan ook in eerste orde begrepen vanuit een territoriale notie. Eenieder die zich bevindt op het grondgebied van een verdragsluitende staat, ressorteert dan ook onder de rechtsmacht van deze staat (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, Bankovic e.a. t. België e.a., par. 61; EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 131; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië, par. 71).

Hoofdzakelijk een territoriale opvatting van rechtsmacht hanterend, oordeelt het Hof dat handelingen van staten die worden gesteld buiten hun grondgebied of die gevolgen teweeg brengen buiten hun grondgebied, enkel in uitzonderlijke omstandigheden als een uitoefening van rechtsmacht, in de zin van artikel 1 EVRM, kunnen worden beschouwd (extraterritoriale rechtsmacht) (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, Bankovic e.a. t. België e.a., par. 67; EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 132; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië, par. 72).

Het Hof heeft in zijn rechtspraak een aantal uitzonderlijke omstandigheden erkend die aanleiding kunnen geven tot de vaststelling dat rechtsmacht wordt uitgeoefend buiten de territoriale grenzen van een verdragsluitende staat. Het EHRM benadrukt hierbij stelselmatig dat in elke zaak het vaststellen van uitzonderlijke omstandigheden waarin extraterritoriale rechtsmacht wordt uitgeoefend, een onderzoek naar en een analyse van de specifieke feiten eigen aan de zaak vereist (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 132).

Op basis van zijn eerdere rechtspraak heeft de Grote Kamer van het EHRM in het arrest Al-Skeini getracht richtsnoeren op te stellen voor toekomstige zaken. In dit arrest identificeerde de Grote Kamer drie uitzonderingen op het beginsel dat rechtsmacht hoofdzakelijk territoriaal wordt uitgeoefend, en die aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van het uitoefenen van extraterritoriale rechtsmacht.

De verzoekende partijen bevinden zich in geen van de uitzonderingen.

Verder blijkt dat de eerste verzoekende partij wordt begeleid door haar meerderjarige zoon, zodat een relaas omtrent de situatie van de alleenstaande vrouw niet nuttig is. Waar ze stelt sociaal geïsoleerd te zijn weerlegt ze geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing waar net wordt aangestipt dat niet blijkt dat

ze familiaal geïsoleerd is. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij evenmin de concrete motieven uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar post als directrice en als mensenrechtenactivist. De Raad kan slechts vaststellen dat de eerste verzoekende partij grotendeels de argumenten uit haar oorspronkelijke aanvraag herhaalt en aanvult met zeer recente informatie die dateert van na de bestreden beslissingen, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert wel degelijk omtrent de aangehaalde situatie in Afghanistan. Het loutere feit dat de verzoekende partijen menen een "uitgebreide beoordeling" te mogen verwachten, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft de situatie van tweede verzoekende partij, lijken de verzoekende partijen andermaal van mening te zijn dat onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

De tweede bestreden beslissing bevat met betrekking tot de concrete situatie van de tweede verzoekende partij de volgende motivering:

"Betrokkene verklaart dat hij gevaar loopt als familielid van een vader en een broer die respectievelijk voor de Afghaanse inlichtingendienst en Westerse troepen hebben gewerkt. Ten bewijze hiervan legt betrokkene 2 'certificate of appreciation' voor op naam van T. en 1 ongedateerd opleidingscertificaat op zijn naam. Uit het administratief dossier van de te vervoegen persoon blijkt dat deze tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd 25.11.2011 verklaarde dat zijn broer T. reeds 10 maanden spoorloos was. Betrokkene verklaart nu dat zijn broer dood is. Het is niet duidelijk wanneer hij gestorven is. Er wordt verder geen informatie gegeven noch wordt er een overlijdensakte voorgelegd van T. Tevens kan opgemerkt worden dat het ene 'certificate of appreciation' dateert van 15.07.2011 en het andere gaat over de periode 01.09.2006 - 15.03.2007. Aangezien er geen recente stukken worden overgemaakt met betrekking tot T. is het niet onredelijk om te veronderstellen dat T. al verschillende jaren verdwenen/dood is. Betrokkene toont niet aan dat hij gedurende die voorbije periode problemen heeft ondervonden omwille van het vroegere werk van zijn broer. Hij maakt het evenmin aannemelijk dat hij omwille van dit werk van zijn broer nu wel problemen zou ondervinden. Betrokkene legt immers geen enkel recent bewijsstuk voor. Wat betreft zijn verklaring dat zijn vader werkte voor de Afghaanse inlichtingendienst, hiervan legt betrokkene geen enkel bewijs voor. Het blijft hier dus bij een loutere verklaring die met ondersteund wordt door enig bewijs. Een loutere verklaring zonder afdoend bewijs is niet voldoende om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum."

Betrokkene verwijst verder naar de precaire situatie in zijn land van herkomst door enerzijds de steeds erger wordende humanitaire en mensenrechtencrisis na de machtsovername door de taliban en het daarmee gepaard gaande geweld en de onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en anderzijds de voedselcrisis, de economische crisis en de gezondheids crisis. Ten bewijze hiervan legt hij diverse nieuwsartikelen voor en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Hij legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum."

Vooreerst bekritiseren de verzoekende partijen het motief dat zij pas 10 jaar na het verblijfsrecht van hun zoon/broer om een humanitair visum hebben verzocht. Ze stippen aan dat dit het direct gevolg is van de machtsovername door de taliban.

Zelfs indien kan worden aangenomen dat de stelling van de verzoekende partijen dat hun aanvraag het gevolg is van de machtsovername van de taliban, redelijkerwijze kan verantwoorden waarom zij pas na 10 jaar een aanvraag hebben ingediend, is dit niet voldoende om de bestreden beslissingen te vernietigen. Dit is slechts een overtollig motief. Hiermee maken de verzoekende partijen immers niet aannemelijk dat zij zelf problemen ondervinden met de taliban. De verzoekende partijen gaan geheel niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op het werk van de eerste verzoekende partij en op de vermeende problemen met de taliban omwille van het werk van hun echtgenoot/vader en zoon/broer.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen opnieuw uitgebreid verwijzen naar algemene rapporten en situatieschetsen van Afghanistan, doch dat zij hiermee geenszins afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Ook hier verwijzen de verzoekende partijen naar een rapport van 20 juni 2023, terwijl de bestreden beslissingen dateren van 20 januari 2023, kan niet worden ingezien op welke wijze de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissingen met dit rapport had moeten rekening houden.

De verzoekende partijen concretiseren niet in welk opzicht hun grondrechten zijn geschonden. Ze blijven in gebreke enig bewijs over te maken waaruit blijkt dat de door hen aangebrachte algemene informatie ook effectief van toepassing is in hun eigen situatie. Nogmaals dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet ingaan op de zeer concrete motieven van de bestreden beslissingen, die eigen zijn aan hun situatie.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU